

V R T E C .

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 6.

V Ljubljani, 1. junija 1893.

Leto XXIII.

Dečki v gozdu.

(Po G. Görres-u zl. Jos. Vole.)

Sli po travniku so dečki
V šolo skozi gôsto sêc,
Jedne vsi so misli bili:
Ni učenje važna reč.

„V gozd idimo“ jeden reče,
„Knjige v kraj, to ni za nas;
V gozdu vsaka stvar igra se,
Kratek bo nam tamkaj čas.“

V gozd prišedši so k igránju
Povabili vse stvari;
Toda rêkle té so dečkom:
„Za igranje časa ni!“

„Lepa hvala,“ hrost jim reče,
„Res ne morem priti, žal;
Most iz trave danes delam,
Dávi stari je razpál.“

Ob mravljišči šli so mimo
Brez besed, — ne vem zakaj?
In čebele so se bali,
Kot bi divji bila zmaj . . .

Miška drobna dečkom rêče:
„Pláši mênê zimski mraz.“
In golobček snežno-beli:
„Delam gnezdice si jaz.“

Rêče z zajček jim pohlevno:
„Brez zamere, dečki vi, —
K reki gobček grem umivat,
Danes igra zá-me ni.“

Jágodica dečkom rêče:
„Drag je mênì solnčni dan,
Sad si dozorím jaz danes,
Ž njim okitim cvetno plan.“

Pride z gôre mlad petelin,
Mlad petelin, lep gospod;
„K nam prisédi!“ mu rečejo,
„Drúznik drag si ti povsod!“

„Brez zamere, brez zamere, —
Gôste jaz domà imám,
Ni doma supruge moje, —
Gôstom moram streči sam.“

Rêčejo potoku dečki:
„Z nami malo poigrâj,
V senci tu postôj smerečni,
Lep za igro ta je kraj.“

Zašepêče pôtok dečkom:
„Tu postâjati ne smem,
Dela jaz imam obilo,
Streči moram vsem ljudém.“

„Vrt in gozd, ljudi, živâli
Góre, dôle in poljé
Z vâli čistimi napajam:
Vira vsi se veselé.“

„Deco zibljem, mline gonim
Dêske režem noč in dan,
Volno predem, ladje nosim —
Težek, dečki, moj je stan.“

Pa ne morem, pa ne morem
Vsega vam povédati, —
Nimam časa, dečki dragi,
Z vami tu posédati.“ —

Vrh smereke dolge, tanke,
Dečki ščinkovea zazró,
Klas pšeničen je obiral,
Požvižgaval vmes lepó.

„Pridi dôli v našo družbo,
Pesni ti najlepše znaš,
Z nami poigrâj se, ptiček,
Dosti časa ti imaš.“

„Pasja dlaka, ste norčâvi,
Dečki dôli, ali kaj?
Dosti časa? . . . Lačen danes
Ves sem vže prelétel gaj.“

„Vspávati mladiče moram, —
Prej mirú mi ne dadó;
Stvarnika prositi moram,
Da mi On jih čuval bo.“

„Kaj pa vi brez dela danes
V senci tu pohajate?
Brž domóv! — Iz šole menda
Leni vi ostajate . . .“

Stekli so iz gozda dečki,
Jasen bil je rék jim zdaj:
Pridnim le otrokom igra
Vsekdar rádost je in slaj.

Nesrečen dan.

orjanov Matijček, to vam je bil pač res Gorjanov Matijček! Priden, razposajen, vesel, tih — vse vam je bil, samó nikoli ne dolgo časa. Kakor ga je prijelo, tako je pa ravnal: da bi ostal stanoviten, tega mu ni bila skrb. Zato tudi ni nič čudnega, če je vže veliko skusil na tem božjem svetu, če prav je še le zadnjo zimo spoñil deveto leto. Devet let sicer res ni Bog si ga védi kako dolga dôba, a pomisliti je treba, da zdrav, živ deček, kakeršen je bil Matijček, na dan vže nekaj predirja in prevpije in prenagaja! In koliko v devetih letih! Pa da mi vsakdo bolje veruje, povem raje, kaj se je vse pripetilo Matijčku samó jeden dan, tisti „nesrečni dan.“

No, bilo je ob žetvi. Vročje je bilo, to so zatrjevale žanjice, govorili kosci in pastirji. Dà, dà, pastirji ne ležé vedno v senci, ampak trda jim prede, kadar nadležne muhe vznemirijo živino, da se razkropi na vse strani po grmovji. Tačas je treba biti urnih nog, drugače pa ni